

[Poul Hansen (Kalundborg).]

mærket, at det er også udtryk for socialdemokratiets standpunkt. Der er altså ingen mystik i dette. Jeg synes tværtimod, at kan der rettes bebrejdelse mod nogen for at være kommet for let henover de positive anvisninger, må denne bebrejdelse rettes mod det ærede medlem selv og mod det ærede medlem hr. Aksel Møller. De ærede medlemmer var meget kritiske, de var afvisende og negative overfor de forslag, som er blevet fremsat fra regeringens side, men de sagde meget lidt om, hvad der skulle sættes i stedet. Deri havde det ærede medlem hr. Viggo Starcke, som var inde på dette forhold i går aftes, jo ret, og derfor synes jeg, at vi stadigvæk må gå ud fra, at i den retning kan det sidste ord vel næppe være sagt fra de ærede ordføreres side.

Erik Eriksen: Jeg skal ikke ved denne lejlighed i særlig grad gå ind på enkeltheder, men der er dog enkelte bemærkninger at gøre, først til den højtærede finansminister. Det er angående hans udtalelser om pengeforsyningen, pengeudpumpningen. Jeg har ikke sagt, at pengemængden i samfundet under alle forhold automatisk skal gå ned med det beløb, der modsvarer et eventuelt underskud på valutabalancen. Min tankegang var nøjagtig den samme, som adskillige gange er gjort gældende af det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, nemlig den, at når der bruges af valutabeholdningen, vil der under normale forhold ske en ganske tilsvarende nedgang i likviditeten. Forholdet er ganske enkelt det, at bankerne må købe valuta i nationalbanken, og denne valuta betales med danske kroner. Hvis der f. eks. er arbejdsløshed en tid, og hvis vi iøvrigt har råd til det, kan man vel i nogen grad tillade sig at slække på disse såkaldte selvregulerende kræfter, men det har slet ikke været tilfældet det sidste år, hvor vi netop har haft den store beskæftigelse, som den højtærede minister selv understregede. Det er på denne baggrund, jeg kritiserede, at valutatilbagegangen ikke havde fået lov til at slå igennem i den indenlandske pengeforsyning.

Vedrørende boligbyggeriet og problemerne deromkring skal jeg kun gøre den yderligere bemærkning, at for mig at se er problemet slet ikke blevet klaret ved, at man siger,

at vi kan jo skære antallet af lejligheder ned fra de 29 000 til de 24 000. Man må ikke glemme, at færdiggørelsen ikke øjeblikkeligt går ned i samme omfang. Derfor er det jeg synes, at de højtærede ministre går udenom problemet, som ganske enkelt drejer sig om renten. Det synes mere og mere åbenbart, at regeringen slet ikke er tilbøjelig til at gå ind på oppositionens tankegang. Hvad er egentlig formålet med, at det skal være oppositionen, der må pege på alt det, der er ubehageligt? De herrer ministre ved udmærket, hvor vanskelighederne på dette område ligger, men de holder sig fornemt tilbage, afventende. Der må vel komme nogen fra oppositionens side og gøre opmærksom på disse forhold, mener de. Selvom den højtærede boligminister talte på sin venlige og charmerende måde, var det alligevel, som om han skulle forsvare sig mod fæle og ondsindede folk, der ville boligbyggeriet til livs. Ministeren drog paralleller mellem Sverige og Norge og os. Det er ganske meningsløst. Det, det drejer sig om i denne situation, er: Hvad har vi råd til i den situation, landet er i i øjeblikket? Det er det enkle: Hvad har vi råd til? Derfor gjorde det, må jeg sige, et forstemmende indtryk, når man overfor offentligheden ligesom gjorde opmærksom på, at den siddende regering og dens parti jo slet ikke har disse tanker, nej, det er noget, der dukker op fra den fæle opposition, der vil boligbyggeriet til livs.

Den højtærede statsminister mindede om, at også han under den afsluttende debat her i tinget i juni havde givet udtryk for bekymringer med hensyn til valutaudviklingen. Det er rigtigt, det gjorde den højtærede statsminister ganske kort. Han gjorde det, efter at bl. a. jeg havde peget på en hel del af de faretruende ting. Jeg sagde til statsministeren ved den lejlighed, at han kendte jo vor adresse, hvis han ville se folketinget i sommerens løb. Det er ganske klart — jeg ved forøvrigt, at det synspunkt deler den højtærede statsminister — at i den situation, som forelå, måtte det være regeringen, som skønnede over, hvornår den ville have tinget ind, og også skønnede over de foranstaltninger, der skulle foreslås. Jeg vil i denne sammenhæng gerne sige, at det er ikke rimeligt at fremstille det, som om vi fra oppositionens